

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО

ПЕРИОДИЧЕСКО

СПИСАНИЕ ДРУЖЕСТВЕНА
18,451

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, ЯНУАРИЙ 1869.

БРЮЙ 1.

НОВОГОДИШНИ РАЗМЫШЛЕНИЯ.

Това е една истина потвърдена не само отъ Евангелие-то но и отъ практическѣ-тъ опытноста на чловѣческѣ-тъ животъ, че каквото е сѣме-то таквази ще бѣде и жътва-та. Сѣяниитъ-тъ никога ся не излѣгва да мысли да пожне жито отъ нивѣ-тъ дѣто е посѣялъ рѣжъ или овесъ. Той никога не ся надѣе да бере гроздие отъ трѣниѣ или смокыни отъ репен. Така е въ вещественный-тъ свѣтъ, но въ отношеніе къмъ невещественни нѣща; сирѣчь, въ моралный-тъ и умственый-тъ свѣтъ, чловѣци-тъ по нѣкогашъ сбѣрковать и очакватъ другъ нѣкой плодъ отъ онова сѣме което сѣ посѣяли. Мыслятъ да берѣтъ отъ тамъ дѣто не сѣ посѣяли; сирѣчь, да ся наслаждаватъ отъ нѣкоѣ жътвѣ за коѣто не сѣ работили.

Дѣла-та ни, думы-тъ ни, списанія-та ни, и общо-то ни поведеніе бива като сѣме което посѣвамы всякой день, и споредъ това сѣме таквази ще бѣде подирня-та жътва. Всяка една дума която изговарямы има вліяніе-то си, тя е зърнце което пада тамъ въ мекѣ-тъ прѣстъ, а послѣ ще изникне и покара нѣкакъвъ си плодъ. Чели смы за нѣкаквы сѣменца, които могатъ много години да лежатъ заровени нѣидѣ, а послѣ покарватъ и даватъ плодъ. Така е съ дѣла-та ни и думы-тъ ни; ни едно зърно ся на загубя. Годины врѣме може да мине и думы-тъ ни да бѣдѣтъ забравены, но ще дойде врѣме когато плодъ-тъ имъ ще ся появи. Прѣзъ деніе-тъ влѣзохъ за пѣрвъ пѣтъ въ къщѣ-тъ на единъ пріятель, Англичанинъ, който сѣди въ Бей-оглу, и като го видѣхъ съ двѣ три хубави дѣца, захва-

нѣхъ да пытамъ за тѣхъ, ходятъ ли на училище-то, и пр. Въ тойзи разговоръ баща-та споменѣ нѣкои думы които той като момче, прѣди толкози години врѣме, бѣше чулъ въ црквиѣ-тъ единъшъ отъ единъ добръ проповѣдникъ. Той ми каза, "Тѣзи думы направихъ голѣмо впечатленіе въ умъ-тъ ми и послѣ като станѣхъ мѣжъ и ся оженихъ и Господь ми даде да имамъ свои дѣца, азъ все си напомнивамъ тѣзи думы и гледамъ така да ся обхождамъ съ дѣца-та си."

Ето, единъ добръ плодъ, мысляхъ азъ, единъ награда за достойный-тъ онзи проповѣдникъ слѣдъ смъртъ-тъ му. Той хвърлилъ двѣ три зърна тамъ въ Англіѣ и ето че поникнахъ тука въ турско и даватъ плодъ.

Сега като свѣршихмы още една година и поченвамы една новѣ подобавани да мыслимъ, прѣзъ прѣминѣлѣ-тъ години какво смы посѣяли, и каквѣ жътвѣ има да очаквамы. Прѣзъ прѣминѣлѣ-тъ години какво смы говорили, какво смы правили, какво смы писали? Всичко това ще има плодъ.

Отъ читатели-тъ на тойзи листъ нѣкои си сѣ учители или учителкы. Вы стоите въ едно много высоко положеніе. Къмъ васъ гледатъ толкози умове гладни и жедни за наукѣ. Хранихте ли ги? поихте ли ги? Здравѣ хранѣ ли ги? Вахте, или сламѣ? Посѣяхте ли въ тѣхъ умове таквази сѣмена отъ които можете надѣете да изникне благочестіе, добродѣтель, отечестволюбіе и чловѣколюбіе? Порудихте ли ся съ Богомоленіе и съ непрѣстанно попеченіе да посѣвате въ тѣзи умове едно непоколѣбимо довѣріе

въ истинѣ-тѣ на Божіе-то Слово като едно Божественно откровеніе, и като основѣ и правило за вѣрваніе-то и за живѣніе-то на чловѣцы-тѣ? Постарайте ли ся да подбудите въ тѣзи дѣца силно-то желаніе да станѣтъ не само *учени* както въобще ся разумѣва тази дума, но *добри*, правдолюбиви, истинолюбиви, богочестиви, съ еднаж речь, добри христіани? Чрѣзъ ваши-тѣ наставленія, (и което е по силно нѣщо, вашъ-тѣ примѣръ), ако гы послѣдуватъ, ще станѣтъ ли тѣ добри граждани, самоотвърженны патріоти, мирни съсѣди, добри мъжје, добри жены, ? Таквось сѣме ако сте посѣяли такъвзи жътвѣ ще видите. Но сѣме-то ако е было отъ репей, отъ трѣнки и отъ плѣвели и кжклицѣ, то такъвзи ще бжде и жътва-та.

На насъ пакъ които отъ врѣме на врѣме списваме нѣщо за народъ-тѣ да чете, и намъ подобава да хвърлимъ единъ погледъ врѣхъ дѣанія-та на години-тѣ която ся свърши. Отъ думы-тѣ които писахмы има ли нѣкои които быхмы желали да изгладимъ? Има ли такъвзи думы които неправедно осждаатъ братія-та ни, които насърдчаватъ лжѣ-тѣ и прѣпятсвуватъ на истинѣ-тѣ? Ако има то не може ся заличи, но трѣбва за напрѣдъ по добрѣ да ся пазимъ. Трѣбва нищо да не пишемъ което не е достойно да бжде вдълбано въ вѣчный-тѣ камѣкъ за наставленіе-то на потомство-то ни.

Ако има между читатели-тѣ на това такъвизъ които искренно и сърдечно ся трудятъ и ся молятъ за распространіе-то на истинѣ-тѣ и за общій-тѣ напрѣдѣкъ, а понѣкогашъ ся отчаюватъ и зематъ да мислятъ че животъ-тѣ имъ отива на праздно и че трудове-тѣ имъ сѣ безплодни, на такъвзи желали быхмы братски да речемъ еднаж насърдчителнѣ думѣ.

Прѣзъ прѣминѣлж-тѣ години ни ся случи скръбъ-та да стоимъ при смъртнѣй-тѣ одѣръ на единъ младъ и много възлюбенъ пріятель, само два три часа прѣди смъртъ-тѣ му. Като го уловихмы за прѣстелкѣ-тѣ му ржѣхъ и сѣднѣхмы на прѣстелкѣ-тѣ при него, домиѣ ни за него тѣй що въ умиленіе-то си едвамъ можехмы да продумаемы. Но като го попытахмы за душевно-то му състояніе намѣрихмы го спокоинѣ. Спаситель-тѣ Исусъ

го утѣшаваше и го подкрѣпљаваше съсъ силно-то увѣреніе на вѣченъ животъ.

Между други утѣшителни думы които чухъ отъ прѣблѣднѣлы-тѣ устны на това любезно момче като сѣдяхъ тамъ и държахъ ржѣхъ-тѣ му, чухъ и тѣзи думы, “Благодарѣхъ ви за онѣзи статіѣхъ дѣто писахте въ четвъртый-тѣ брой на Зорницѣ-тѣ, съ надглавіе-то, “Какъ да вѣрвашъ.” Челъ съмъ ѣхъ два три пѣти и ся ползувахъ много защото описува същото мое вѣрваніе.”

Ако нѣмаше никой другъ плодъ като награда за трудъ-тѣ ни прѣзъ прѣминѣлж-тѣ години, благодарни сме съ това дѣто помогнѣхмы поне малко нѣщо на одного на читатели-тѣ си, въ страннѣй-тѣ и душеиспытателнѣй-тѣ часъ на смъртъ-тѣ да възложи вѣржъ-тѣ си на оногось който е въскресеніе-то и животъ-тѣ.

Кой отъ читатели-тѣ ни, (или може бы и писатель-тѣ) ще бжде повѣканъ прѣзъ тѣзи години който сме поченѣли, не знаемъ, но дано Богъ ни помогне да сме готови, и “да не ни ся додѣйва да правимъ добро, защото ако ся не уморяваме на врѣме ще пожнемъ.” (Гал. 6; 9.)

РАБОТА ЗА ИСУСА.

Който ся е опиталъ да работи за Исуса намѣрвалъ е еднаж благодарителнѣ службѣ. Всяка друга работа ни излѣгва и не исполнява надеждѣ-тѣ ни. Много пѣти сърдѣца-та ни сѣ ослабнѣвали като сме виждали надежды-тѣ ни да станѣтъ прахъ и пепелъ, и да нѣма сладка свѣтина да изгрѣе изъ пепелъ-тѣ за да стопли и да развѣсели сърдѣце-то. Но работа-та която правимъ за Исуса никога не пропада и не ся загубва. Тази работа ублажава насъ ако не други-тѣ. Знаемъ че послѣ ще ѣхъ намѣримъ тамъ скѣтанѣ дѣто е и сѣкровище-то ни. Всякой нашъ трудъ ся оцѣнява; всичкы-гѣ ни самоотвърженія, колко и да сѣ малкы, заблѣзвани сѣ, и колко е славна тази мысль че Господаръ-тѣ ни припознава всичко това като за Него самага направено.

Самолубиво като търсимъ само своѣ-тѣ си полжъ въ свѣтовни нѣща губимъ много. Имамы го като голѣмо нѣщо като даваме еднаж лирѣ за Исусовѣ-тѣ работѣ, а непощадно и свободно иждивяваме

петдесет лири за себе си. Колко почителни сме за всичко което е за насъ, а колко несмыслени къмъ онова което можехмы за Исуса да работимъ. По нѣкогашъ въ градини-тъ ни и въ лозя-та ни ставатъ *zinn* нѣща доволны за да нахранятъ нѣколко сиромасы; отъ къщи-тъ си пакъ хвърлямы на кучета-та много парчета за които има гладны чловѣчески уста. Богъ ще ны выка на сѣдъ за тѣзи непотрѣбни пагубы ако и да не сме мыслили за това. *“Гладенъ бѣхъ и не мя хранихте.”*

Колко увѣхтѣли дрѣхы изгнили и отъ молцы изядены, лежатъ въ дулапытъ и по таваны-тъ на нѣкои чловѣци вмѣсто да покрыватъ истинялы-тъ и растрепераны-тъ тѣла на сиромасы-тъ. Голъ бѣхъ и не мя облѣкохте,” ще рече Спаситель-тъ къмъ всички таквызи непотрѣбны слугы.

Имашъ нѣкой болѣнъ съсѣдъ, който страда само за малко нагледаніе което бы можилъ ты да го направишь всякой день и за нѣколко потрѣбности които бы можилъ лесно у дома си да намѣришь, но сѣдишь спокоенъ и не тя е грыжа за тѣзи нѣща. Господарь-тъ нѣма ли да каже на тебе, *“Болѣнъ бѣхъ и не мя поспѣтихте”*?

Тѣзи сж нѣща които не сж оставени на наше-то расположение да ги правимъ или не. Тѣ сж повелителни длѣжности наложени врѣхъ насъ отъ Създатель-тъ и Владѣтель-тъ ни. Той ни заповѣда да работимъ и до дѣ сме на този свѣтъ трѣба да сме работници. Само за саваны-тъ си можемъ да промѣнимъ работны-тъ си дрѣхы.

По тази работа ще бжде една благодарителна служба. Да работимъ за Исуса; не за себе си нито за свѣтъ-тъ, но за Исуса. Иго-то му е лесно и брѣмето му е леко. Да мыслимъ за това како правимъ нѣкое благодѣаніе и да го правимъ за Исуса. Тогава всякой трудъ ще ни е лесенъ и всякой товаръ ще ни е лекъ.

— Пустословный-тъ пыта, “Какъ ще ся видѣхъ азъ въ това прѣдъ тогози и оногози които сж прѣдводители-тъ на луксъ-тъ и на модж-тъ? а благоразумный-тъ пыта, “Какъ ще ся видѣхъ прѣдъ всякый свѣтъ и прѣдъ самага Създателя на чловѣка”?

СПОЛУКА ВЪ РАБОТЖ-ТЖ.

(Нѣколко Факти за Млады Българи.)

Извличамы слѣдующе-то отъ кореспонденция-тъ на единъ дописникъ въ Нью-Йоркъ, който пише до единъ Американскый вѣстникъ, “Бостонскый Журналъ.”

Единъ младъ чловѣкъ който иде на тойзи градъ (Нью-Йоркъ) за да търси работж, намѣрва два вида работж, единъ видъ добъръ и единъ видъ лошъ. Добра-та работа по мъчно ся придобыва а лоша-та работа всякъдъ ся намѣрва. Мѣста за писари въ банкытъ, въ усигурителны общества, и въ по първы-тъ търговскы къщи мъчно ся сполучватъ. Капиталисти-тъ ги държатъ за сынове-тъ си и за внуцы-тъ си. Кръчмы-тъ, кафенета-та, дѣ има пѣніе и игры, и писалища-та на всякаквы шарлатаны сж отворены за млади-тъ които иджтъ право отъ село-то си съ чисти правы. По общо сполука-та на младый-тъ зависи отъ работж-тъ който той избира. Ако има той мозкъ, дързновение и търпѣніе, и ако извършва добръ всичко каквото прави, и ся не бои отъ работж, и прави себе си потрѣбенъ на онѣзи за които работи, той ще сполучи. Той може да вапсва ботушы, да бере парцалы, да износи вжглища, или да стане хамалинъ въ нѣкож мааж; ако има честность, способность и прилѣжаніе той ще намѣри щастіе-то си.

Единъ отъ най богати-тъ чловѣци тука въ Нью-Йоркъ наченжлъ като хамалинъ въ едик мааж и тогашный-тъ му господарь е сега единъ отъ неговы-тъ писари.

Единъ отъ най знаменитѣ прѣдсѣдатели на банкытъ въ Нью-Йоркъ дойде като момче безъ едик парж, та търсѣше нѣкож работж. Видѣлъ одного търговеца че стоялъ до вратата на мааж-тъ си и му реклъ, Господине, трѣба ли ти нѣкое момче?” Какво можашъ ты да вършишь отговорилъ му търговецъ-тъ. “Всичко каквото и да е, за да извадѣхъ хлѣбъ-тъ си честно,” отговорило момчето. “На, занесъ тѣзи ботушы долу, ще намѣришь ваксъ и четкъ та ги очисти хубавичко,” реклъ търговецъ-тъ като му хвърлил ботушы-тъ си. Момче-то ги зѣло и скоро ги донесло пакъ чисты и свѣтлы. Добръ ги направи” реклъ търговецъ-тъ. “Моя-та майка ми е зарѣчала, Господине, каквото правѣхъ, добръ да го правѣхъ” от-

говорило момче-то. Тойзи отговоръ до-сегналь сърдце-то на търговеца, и той приель момче-то. Отъ онова врѣме когато очистиль ботушы-тъ и до днесъ той вси-чко що вършилъ, вършилъ го добръ.

звѣзды-тъ на млѣчный-тъ пѣть.

Ако има нѣщо което води умъ-тъ на челоуѣка горѣ къмъ Всемогущій-тъ Управитель на Вселенная и му дава едно приближително понятиѣ за Неговы-тъ непостижымы съвършенства, то ще ся намѣри въ великолѣпие-то и въ хубость-тъ на Неговы-тъ дѣла.

Ако искашь да знаешь *славж-тъ* му посмотри бесконечный-тъ тойзи редъ отъ слънца и слънечны системы които напѣлняютъ Млѣчный-тъ Пѣть, умножи стотѣхъ миллиони звѣзды, които принадлежатъ на нашъ-тъ “като островъ всемиріе,” съ оуѣзи хыляды звѣздосѣбранія които сѣществувать въ пространство-то въ крагъ-тъ само на челоуѣческо-то зрѣніе, и тогазъ можешъ да имашъ нѣкоуѣжъ идеѣжъ за безпрѣдѣльность-тъ на Негово-то Царство. Пспытай кроежъ-тъ по който е създадено всемиріе-то. Разбирай ако можешъ великій-тъ размѣръ на наше-то слънце. Простирай прѣзь неговъ-тъ системъ, отъ планетъ до планетъ, и обкружи всичко въ пространый-тъ кругъ на Нептуна, и тогазъ помысли че тази система е само една отъ многото тысящи таквызъ слънечны системы. Земи крила-та на свѣтлинъ-тъ и хвъркай съ неуморимъ бързинъ, дѣня и ноця, мѣсеци и години врѣме, до дѣ младость-та прѣмине, зрѣлый-тъ възрастъ увѣне и крайно-то дълговѣчїе ся свърши; брой всяко бїеніе на пульсъ-тъ колко сѣ, и земи за всяко бїеніе сто хыляды мили пѣть, и когато си искарашь сто години, изгледай отъ тамъ дѣ-то си стигналь и ето, онѣзи миллиони пламени слънца още сѣ на всякъ странъ, и имать толкозъ растояніе едно отъ друго, щото въ това стогодишно бързоходеніе, едвамъ десеть отъ тѣхъ си можель да изминешъ.

Искашь ли да имашъ нѣкоуѣжъ идеѣжъ за прѣмичлѣ-тъ вѣчность на Божїе-то сѣществуваніе, иди съ астрономъ-тъ та ся расходи съ него прѣзь пространство-то, и като минувашь отъ едно тѣло до друго, отъ звѣздъ до звѣздъ, и отъ системъ до системъ, помни че видѣлина-та

който сега едвамъ стига до око-то ти отъ онѣзи малкы мѣгливы пятна на сино-то небе, пѣтувала е прѣзь пространство-то миллионъ години додѣ да стигне тука.

Искашь ли да имашъ нѣкоуѣжъ идеѣжъ за всемогущество-то Божїе, притегли тойзи свѣтъ на който живѣемъ и изброи колко жители сѣ дохождали и отхождали въ шесть хыляды години. Да съберешъ силъ-тъ на всички тѣзи челоуѣцы въ еднъ рѣжъ, и да опыташь съ тѣзи силъ да ся подигне тойзи свѣтъ. Въ хылядъ години не ще може тази рѣжа да подигне свѣтъ-тъ нито еднъ педж на горѣ. Но тойзи свѣтъ е само една частица, една *атома*, една незначителна точка между Неговы-тъ безброины свѣтове. На Неговъ-тъ заповѣдъ, всяка планета, всяка комета, и всяко слънце върви въ отреденный-тъ си пѣть. Негова-та рѣжа управлява миллионы слънца, и Неговъ-тъ свѣтъ прѣстолю ся окружава отъ онова велико съзвѣздїе което състои отъ безчетны всемирія.

Искашь ли да разберешъ всезнаеніе-то Божїе? Помни че най *высока*-та наука на челоуѣка, и съединени-тъ трудове на най свѣтлы-тъ умове само толкози сѣ направили щото чрѣзъ тѣхъ да може астрономъ-тъ приближително да присмѣтне колебанія-та на планети-тъ. Но Богъ е прѣсмѣтильъ заимны-тъ движенія на миллионы слънца, и планеты и кометы, и свѣтове безчисленни, чрѣзъ прѣмичлѣ-тъ вѣкове и чрѣзъ вѣкове-тъ които има още да дойдътъ, и това присмѣтаніе не е приближително по съвършенно и съ несгрѣшимъ точность.

Искашь ли нѣкоуѣжъ идеѣжъ отъ прѣмудрость-тъ Божїѣжъ? Гледай удивително-то приспособленіе на великолѣпно-то сѣбраніе планеты и спѣтници които обыкають слънце-то. Всякой глобусъ е прѣтегленъ и положенъ въ равновѣсіе, и всякой кругъ ся е прѣмѣрилъ. Всичко ся промѣнява, но закони-тъ утвърденни чрѣзъ прѣмудрость-тъ Божїѣжъ, ако и да позволявають колебаніе-то и разлюляваніе-то на системы-тъ, никога не допущать смущеніе или безчиніе и развалъ. Всичко е съвършенно и съгласно и музика-та на свѣтове-тъ, като свѣтятъ и ся въртятъ около наше-то слънце, приима отзивъ отъ десеть-тъ миллиони другы движими свѣтове които пѣять и свѣтятъ около другы-тъ слънца които тамъ по горѣ владѣють.

ФРЕНСКО-АМЕРИКАНСКИЙ ТЕЛЕГРАФЪ.

Подморскій-тъ телеграфъ отъ Америкъ до Англіѣ толкози добръ работи и е станѣлъ толкози ползователенъ не само на общъ-тъ публикъ но и на акціонери-тъ които сж иждивили парьтъ за него, щото едно ново съдружество ся е съставило за да направятъ единъ таквъ телеграфъ и между Францъ и Америкъ.

Тель-тъ ще потегли отъ Френско-то крайморіе при градъ-тъ Брестъ и ще мине на право прѣзь Атлантически-тъ океанъ до край единъ малкъ островъ Сентъ Піеръ, който е 2,325 морскы мили далечъ. Отъ тамо ще има другъ единъ тель за Нью-Йоркъ, който е около 722 мили далечъ. Така всичка-та дължина ще стане около 3,047 мили, но тѣзи числа прѣдставятъ само растоянїе-то на право и трѣба да ся придаде доволно още за отпушанїе на тель-тъ като ся пуца въ море-то, инакъ тель-тъ скоро ще ся сжкса. Мыслятъ че 517 мили ще бжде доволно за това а така трѣба да иматъ 3,564 мили тель.

Но да не мысли нѣкой като чете това че тойзи подморскій тель бива такъвзи каквито сж телеграфическы-тъ телове по сухо да работятъ и отъ които има и въ Българіѣ много. Най напредъ тель-тъ трѣба да бжде много якъ за да държи тежинъ-тъ си въ толкозъ голѣмъ дължинъ, а при това трѣба и да бжде покритъ за да ся заварди отъ дѣйствието на соленъ-тъ морскъ водъ, която инакъ бы разнесла електрическо-то течение щото да не работи никакъ. Трѣба да бжде опасенъ и отъ раждасванїе което става ако бы и най малка-та влага влѣзла подъ тѣзи покрывкъ. Трѣба да бжде опасенъ и отъ отриванїе и прѣсичанїе въ остры-тъ камнїе чрѣзь блѣсканїя-та на волны-тъ. При това нужно е тойзи тель да бжде гибъкъ; сирѣчь да може да ся прѣгъва, щото да може да ся свива и да ся натоваря на вапоръ, за да ся развива редовно когато искатъ да го поставятъ. Тѣзи сж условїя-та които ся изыскатъ. Ето какъ правятъ такъвзи единъ тель.

Вжтрѣшна-та мѣдна жица (тель-тъ) който ся казва *поводникъ*, понеже по него тече електрическо-то течение, е съставена отъ седмъ жицы въ единъ снопъ отъ които срѣднѣ-тъ, прѣди да ѣ турятъ вжтрѣ потопяватъ ѣ въ единъ смѣсж отъ катранъ и гутаперкъ; послѣ вързуватъ седмъ-тъ

наедно и чрѣзь многоповтаряно потопяванїе въ сжщж-тъ смѣсь, покрыватъ снопъ-тъ съ еднаж покрывкъ която никакъ не пуца вода-тъ да влѣзе. Покриватъ тойзи снопъ съ едно вещество което ся казва *жута* и прилича на конопы а послѣ го завиватъ съ десетъ желѣзни телове, галванизираны, всякой тель особно завить съ най добры-тъ конопы намазаны съ катранъ. Всичко тогава става като едно дебело вѣже, или като *канатъ-тъ* или *кабель-тъ* на единъ корабъ и за това го выкатъ кабель.

Единъ миль отъ тойзи кабель ще има тежинъ около 800 фунта Англіѣскы; сир. 290 омы. До 602 миля е готовъ и слѣдувать да го праватъ по 85 миля всякъ седмицъ. Когато ся свърши ще ся натовари въ онзи чудовищный вапоръ "Великый-тъ Истокъ" сжщый-тъ съ който сполучихъ да сложатъ другый-тъ телеграфъ, и който е най голѣмый-тъ вапоръ който до сега ся е направилъ. Съдружество-то е контратило съ тойзи вапоръ и надѣжтъ ся, до първый Февруарій да ся почене натоварянїе-то.

СИРОМАСИ-ТЪ ВЪ ЛОНДОНЪ.

Въ Декемвріа 1868 имало въ Лондонъ 143,533 человекы които приимахъ общинскы милостины, и бѣхъ записаны въ книги-тъ на градскъ-тъ общинъ. Отъ тѣхъ 36,565 ся казватъ вжтрѣшни сиромасы, сирѣчь такъвзи стари и болны сиромасы които никакъ не могътъ да излѣзватъ отъ къщи. 102,034 ся казватъ вѣншни, които ако ихроми, клосни, слѣпи и пр. могътъ да излѣзватъ, има и такъвзи които сж кадърни за работъ и съ радо сърдце бы работили, но не намѣрватъ; несумнѣнно има и недостойни които не щатъ работъ.

Какво едно жалостно зрѣлище ако бы ся събрали наедно всички тѣзи бѣдни! Мыслѣте, единъ градъ колкото Едирне голѣмъ, всички просяци!

Но за да не мысли нѣкой че сжществуванїе-то на толкози сиромасы е много укорително за Англіѣ ще кажемъ, само да помысли колко голѣмо е народочисленїе-то на онзи градъ, повече отъ два и половина милїони, послѣ помысли, на примѣръ, колко бы ся показали въ Цариградъ като просяци ако можли да ся запишътъ въ общинскы-тъ книги и да прииматъ редовно поне нѣкожъ малкъ помощъ?

СЛЪПА КОШНИЦОПЛЕТИЦА.

Една слъпа мома у Франціѣ поискала да говори съ съ священникъ-тъ на черквж-тъ, въ коѣто тя ходила; и като отишла при него, рекла му, Ето, земи това малко количество, и дай го на Евангелско-то Общество за распространіе на Евангеліе-то. И като му рекла това, връчила му двадесетъ франка. А той първо разбралъ че тя е сторила погрѣшкж споредъ количество-то, но послѣ ся понудилъ да ѣхъ отвърне като и рекълъ, че тя е слъпа и е сирота и не бива да принесе толкозь голѣмо количество. Но тя постоянно релка, на истинѣ азъ съмъ слъпа, Богъ обаче ми даде здравіе и срѣдство да плетж кошници, и отъ тѣхъ придобивамъ онуй що ми е потребно да живѣѣ. Желѣѣ чрѣзъ това вношеніе да изразѣѣ любовь-тъ и благодарность-тъ си къмъ Бога.

Въ заведеніе-то въ което работѣѣ, рекла тя, други-тъ момичета сж понуждены да купуватъ свѣщи за да работятъ ноця, азъ, понеже съмъ слъпа работѣѣ ноця безъ видѣло, за туй рѣшихъ да принесж количество-то, което други-тъ иждивяватъ за видѣло, за развидѣленіе на онѣзи които ся намѣрватъ въ тъмнинѣ-тъ на грѣхъ-тъ и на смърть-тъ. Като чулъ това священникъ-тъ прѣялъ пары-тъ и благодарилъ Бога, че тази дѣвица малка, слъпа и сирота обычала. Бога съ съ всичко-то си сърдце, и ближний-тъ си както себе си. Отъ исты-тъ чувства подбуждаваны и слѣпи-тъ въ Америкж, въ миналж-тъ пролѣтъ принесохж знамениты приношенія за помощъ на злощастны-тъ Критяны въ Гръціѣ.

Отъ една-тъ странж на свѣтлж-тъ и богатж-тъ онжзъ салж въ Бостонъ, въ коѣто были изложены близу двѣ недѣли подаркы-тъ за прибѣгнжлы-тъ Критяны, имало трѣпезж (маса) върхъ коѣто продавали двѣ млади слѣпы дѣвицы ржкодѣлія-та на слѣпы-тъ които были разны сжпы пѣстроты, кылимы, кошничкы и прч. и прч. Всичко това правили слѣпи-тъ, защото ако и да сж слѣпы боголюбиви сж, и желѣѣтъ да изразятъ чувства-та си къмъ Бога като вършатъ онуй шо е угодно на Бога.

Много повече трѣба пый които имамы очи и здравы чувства-та си, да правимъ добры дѣла отъ любовь къмъ Бога, и да

смы извѣстни че туй е угодно Нему. Да не забравямы никога сиромасы-тъ, болны-тъ, утѣснены-тъ, вдовицы-тъ и сирачета-та, а най вече онѣзи които не знаѣѣтъ Евангеліе-то и вѣматъ любовь за Господа и Спаса нашего Исуса Христа. А когато давамы, да правимъ туй отъ любовь къмъ Бога, и да изражавамы благодарство-то си къмъ Него.

БЛАГОДѢТЕЛНОСТЬ.

Единъ богатъ Американецъ, Господинъ Георгый Пибодый, който отъ много години на самъ живѣе въ Лондонъ заради трговіѣж-тъ си, прѣди малко далъ за сиромасы-тъ въ Лоднонъ сто хыляды лиры стерлины. По напрѣдъ той бѣ далъ за сжщій-тъ прѣдметъ 250 хыляды лиры, и така тѣзи всичкы 350 хыляды лиры съставятъ еднж особнж кассж и само лхвата отъ тѣзи нары ще ся употрѣби за ползж-тъ на сиромасы-тъ.

Сжщій-тъ благодѣтель е далъ и на отечество-то си Америкж около 200 хыляды лиры за общы-тъ училища.

Въ това виждамы колко благоразумо прави тойзи человекъ, който като приближава вечеръ-та на дѣятелный-тъ му животъ, самъ си раздава онжзи часть отъ имѣніе-то си коѣто има намѣреніе да остави за благодѣтельны прѣдметы, вмѣсто да остави душеприкащкы-тъ си (испѣлнители на завѣщаніе-то) и наслѣдницы-тъ си, да ся каратъ помежду си и да распрѣснжѣтъ имѣніе-то му безъ да го употрѣбятъ както е искалъ той.

ЗАБѢЛЖИТЕЛНИ ПРѢДОПАЗВАНІЯ.

Никога да не влѣзешъ при нѣкого болѣнъ като си потенъ, защото щомъ захващашъ да истивашъ кожа-та ти попиза поврѣдителны-тъ частицы шо има въ въздухъ-тъ.

При онѣзи които страдатъ отъ прихващаемж болѣсть да не пристапишь като гладенъ, защото съ гладно сърдце като си, по лесно тя хваща болѣсть-та. Паѣѣ да не сѣдишь между болный-тъ и огнь-тъ, защото топлина-та притеглюва испареніе-то. Прѣдопазителны-тъ срѣдствя сж по добры отъ хапове и прахове.

На излѣзваніе-то мысли какво имашъ да правишь; на връщаніе-то мысли какво си направилъ.

ЗА ДЪЦА-ТА.

НЕБЕСНИ-ТЪ ВРАТА.

Страшно едно врѣме бѣ когато паракходъ-тъ *Тыро* потънѣ. Много години сѣ минали отъ тогава и почти всякой е забравилъ освѣтъ онѣзи които сѣ имали прѣтели между пасажери-тъ на злочестивъ-тъ онзи паракходъ, а и тѣзи почти измръхѣ. Тыро бѣше единъ малкъ паракходъ и пасажери-тъ бѣхѣ малочислени и повече-то сиромаси, и така това злощастіе почти ся е изгубило изъ умъ-тъ на публикѣ-тъ. Всичкый-тъ онзи день свѣтло-то слънце ясно грѣяше връхъ тихо-то езеро и като наставаше нощъ пасажери-тъ нѣмалѣ никаквѣ мысль за нѣкоя опасность.

Едно момченце коленичаше при майкѣ си да каже вечернѣ-тъ си молбѣ, и като погледнѣло западно-то небе че пламтеше отъ славѣ-тъ на день-тъ който ся свършваше, попытало, “мамо, не сѣ ли тѣзи Небесны-тъ врата съ хубавы-тъ пердета на около?”

“Така сынокъ,” отговорила майка-та, “небесны врата има на всякъдѣ около насѣ.”

“Ето, прѣзъ тѣзъ врата е дѣто искамы азъ да влѣзѣ, защото тѣ сѣ по хубавы,” и дѣте-то свършило молбѣ-тъ си и си легнѣло да спи.

Не ся знае отъ какво станѣ, пилотъ-тъ ли бѣ заспалъ при работѣ-тъ си, свѣтила-та ли бѣхѣ загаснѣли, но посрѣднощъ става единъ голѣмъ трѣсъкъ и ужасны выкове ся дигнахѣ. Паракходъ-тъ бѣше ся ударилъ съ единъ малкъ корабъ и потъваше.

Момченце-то ся събудило. Извикало, “Мамо дѣ си?” и майчини-тъ му рѣцѣ го обгрѣнѣли като потънѣли и майка-та и дѣте-то въ тъмны-тъ воды.

Вода-та гы издигнѣ и майка-та ся хванѣла за една бѣлѣж която плаваше, и извикала, “Янне! Янне! държъ ся за мене добрѣ.”

“Мамо, на небеса-та ли ще отидемъ? Не ся щѣ мене тѣй; страхъ мя е.”

“Не бой ся сынокъ. Богъ ще дойде да тя посрѣщне,” и така чадолубива-та майка съсѣ всичкѣ-тъ си силѣ подигнѣла дѣте-то и го въскачила връзъ бѣлѣж-тъ която плаваше и го пуснѣла, а тя отишла сама на небесно-то си жилище, прѣзъ онѣзи врата подѣ страшны-тъ вълни.

“Мамо, мамо, дѣ си?” выкало дѣте-то, но отговоръ нѣмало. Никой не видѣлъ дѣте-то, зашто-то всякой търсеше да избави свой-тъ си животъ. И така освѣнѣло, и слънце-то пакъ изгрѣяло и искарало поприще-то си, и пакъ на захождане бѣ когато дѣте-то стигнѣло при брѣгъ-тъ.

Янне бѣше огладнѣлъ, но пакъ тамъ на срѣщѣ му стоели славны-тъ онѣзи врата небесны и му ся видѣли като че были по отворени отъ колкото были вчера. Щомъ сполучило дѣте-то да излѣзе на сухо, зѣло да тича бърже колкото можало право къдѣ западъ. Крака-та му не държахѣ, то бѣ слабо и неможаше вече да тича, но силяше да върви и вървѣ до дѣ затымнѣ западъ прѣдѣ очи-тъ му; то видѣло единъ челоуѣкъ но не ся спрѣ. Челоуѣкъ-тъ забѣлѣжилъ че дрѣхы-тъ на дѣте-то были мокры като че отъ водѣ излѣзло, и така го посрѣлъ и го попыталъ, “Къдѣ отивашъ тѣй, момченце?”

“Не можъ да ся майѣ сега; страхъ мя ще закѣснѣиѣ,” отговорило дѣте-то.

“Ще закѣснѣиѣ ли? че къдѣ отивашъ на татакъ? тамъ нѣма къща.”

“Има, има,” реклѣ Янне, “и страхъ мя ще ся затворятъ врата-та.”

“Чія къща има тамъ?”

“На Бога хубава-та къща дѣи, не ли иѣ знаешъ? На небе-то е. Видѣшь, мръкнува,” и Янне трѣгнѣлъ още веднѣждъ, и паднѣлъ на земѣ-тъ изнемощѣлъ отъ гладъ.

Челоуѣкъ-тъ го дигнѣлъ на рѣцѣ и дѣте-то си шепнѣло, “Мама рече че Богъ щѣше да дойде да мя посрѣщне,” и тогазъ заспало.

Когато ся събудило то ся намѣрило въ едно чуждо мѣсто и чужды хора около него.

“На, миличко трѣба да хапнешъ малко отъ това,” реклѣ мумекъ единъ и сладкъ гласъ, и на сѣщо-то врѣме затулили свѣщѣ-тъ да не свѣти на очи-тъ му.

На дѣте-то най послѣдня-та мысль като была за небе-то, сега първо-то му питаніе было, “Стигнѣхъ ли азъ тамъ? Дойде ли той да мя посрѣщне?”

Едно момиченце стоеше до легло-то му и отговори, “Дойде; баща ми тя посрѣщнѣ и тя донесе у дома.”

“И на тебе ли е баща Богъ,” попыта Янне, като още ся не доумѣваше дѣ ся

намѣрва. Ако е тъй, то ный заедно ще отидемъ у дома.’

* * * * *

Малкый Янне уздравѣлъ, порастнѣлъ и станѣлъ мѣжъ добъръ и славенъ, и до врѣме—то когато Спаситель—тъ го повикалъ при себе си, той никога не забравилъ онѣзи врата които бѣше ся помѣчилъ да достигне. Той никога не гледаше великолѣпнѣ-тъ, моравѣ, златнѣ и аленѣ-тъ славѣ на заходяще—то слѣнце, безъ да му дойдѣтъ на умъ—тъ онѣзи думы на неговѣ-тъ майкѣ, “Така, сыно, небесни врата има ввредъ около насъ.”

Най сетнѣ испълни му ся желание—то и на Янне. Единъ ноцъ свѣтнѣло му прѣзъ онѣзи пердета и Янне отиде съ день—тъ наедно у дома си въ небеса, и Исусъ дойде да го посрѣщне—Исусъ, който прѣди толкози години бѣше слѣзѣлъ и до тъмны-тъ врата подъ море—то да посрѣщне Янневѣ-тъ майкѣ—Исусъ който бди и чака да чуе стѣпки-тъ на онѣзи които търсятъ небесны-тъ врата.

Отъ Англійскый магазинъ.

ЧЕСТНОСТЬ ВЪ ИГРЫ-ТЪ.

Въ игры-тъ си дѣца-та ся навикнуватъ на нѣкои много важны обычаи. Характеръ-тъ имъ тогава излѣзва на видѣло и хора-та гледатъ дѣца-та каквы сѣ. Ако сѣ гнѣвливы и сѣрдиты, то безъ друго ся показва прѣзъ ваканци-тъ. Ако сѣ лакомы то ще ся яви въ игры-тъ имъ. Измамители и лѣжцы все измамватъ въ игры-тъ си. За това много е нужно за момченцата и момиченцата да ся научатъ право и честно да играйтъ. Честность въ игры-тъ полага основѣ за честность въ работѣ-тъ. Ако лѣжешь сега за орѣхы и за топкы, то щешъ послѣ и за пары да лѣжишь. Ако излѣвашъ сега въ малкы нѣща, то можешъ послѣ и *калпазанинг* да станешъ. Ако си безчестно момче въ игры-тъ си, то ще станешъ безчестенъ и въ трговѣ-тъ си. Честна игра е права игра, истинна игра. Честность въ игрѣ-тъ е сѣщо като честность въ земанѣ даванѣ. Все едно, топкы ли сѣ, орѣхы ли сѣ, или пары или лозя ли сѣ, ако си нечестенъ, то си и неправеденъ. Отбѣгнувай отъ нечестность както отъ нѣщо мръсно.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ХРИСТИЯНСКА ЛЮБОВЬ.

- 1 Отъ каквото бы веселье,
Отче, и да мя лиши
Твоя-та върховна воля,
Съ туй мя, Блаже, утѣши:
- 2 Нека дойде прѣдъ прѣстоль-тъ
На твой-тъ благодать
Моя-та молба смиренна:
Покажи ми твой-тъ път.
- 3 Дай ми сѣрдце благодарно,
Тихо и признателно,
Отъ роптаніе свободно,
Чисто, свято и добро.
- 4 Дай ми силѣ, дай ми ревность:
Маловѣренъ съмъ и слабъ:
Помогни ми да прѣбѣдѣ
За всегда твой вѣренъ рабъ.
- 5 Нека сладка-та надежда
Че си ты пріятель мой
На сѣрдце-то ми да стане
Крѣпность, радость и покой.
- 6 Да ми свѣти прѣзъ животъ-тъ
Свѣтло-то твое лице;
Да вѣнчѣе и конецъ-тъ
Твое-то прісѣтствіе.

ХРИСТИЯНСКИ МѢРИЛА И ТЕГЛИЛКЫ.

[Таблица за Християне Търговцы.]

Единъ Християнскый кантаръ има на пълно 44 оки. (не 43.)

Една Християнска ока има 400 драма, (не 375).

Християнскый-тъ грошъ има 40 пары (не 35).

Християнскый-тъ лакътъ има осмъ рупа и не ся свива или распуца въ мѣрваніе-то.

Християнскый-тъ день за работѣ отъ заранъ до вечеръ е, и то съ прилѣжаніе и съ вѣрность за полѣ-тъ на оногози за кого-то работишь.

Християнско-то земаніе даваніе не търпи нито излѣгваніе, нито лѣжливы мѣркы нито лѣжѣ; а пакъ клѣтвѣ не иска.

Годишно-то спомоществованіе на ЗОРНИЦЪ-ТЪ за въ Цариградъ е 5 гроша, а за на вѣнъ 10.— Писма и спомоществованія ся отправятъ до Г. А. Л. Лонга, Редактора на Зорницѣ-тъ въ Цариградъ у Джамлъ-ханъ.